

שחיטת פרו, שני מביא פר חי ושוחט, ונכנס להזות מדמו, ואינו נכנס בדמו של פר ששחט הראשון.

ולדעת ריש לקיש ורבי יצחק נפחא – הכתוב הזה מלמד, שהוא נכנס אף בדמו של פר ששחט הראשון.

ולהלך יתבאר בעזה"י מהכתובים ומדברי תנאים, האם "פר" הוא דווקא פר חי, כדעה ראשונה, או אף פר שחוט, כדעה שנה. תחילה רצו להביא שתי ראיות לדעה ראשונה, ונדחו. ולאחר מכן רצו להביא שלוש ראיות לדעה ראשונה, ונדחו.

א. נמנין על הפסח ומושכין ידיהן ממנו עד שישחט.

במסכת פסחים מבואר, שכל זמן שהפסח חי, יכולים להצטרף לו מנויים, וכן להימשך ממנו מי שכבר נמנו עליו, אבל משעה שנשחט, שוב אי אפשר, לא להימנות עליו, ולא להימשך ממנו.

ודין זה למד מהכתוב, "וְאִם מִעַט הִבִּית מִקְּהֵל מִשֶּׁה וְלָקַח הוּא וְשִׁכְנוּ הַקֶּרֶב אֶל בֵּיתוֹ בְּמִקְסַת נֶפֶשֶׁת אִישׁ לְפִי אֲכָלוּ תִּכְסּוּ עַל הַשֶּׁה" (שמות י"ב ד').

ולכאורה כוונת הכתוב, שכל זמן שהוא קרוי שה, ניתן להימנות עליו, ומתוך כך שאמרו שעד השחיטה ניתן להימנות עליו, מבואר, שרק כשהוא חי הוא קרוי שה, וכמו כן הפר קרוי פר רק כשהוא חי, ולא אחר שחיטתו, ומכאן ראייה לדעת רבי חנינא ורבי אמי.

אולם דחו זאת, ואמרו, שסתם שה וסתם פר הם גם אחר שחיטה, כדעת ריש לקיש ורבי יצחק נפחא, והסיבה שאין נמנים על הפסח אחר שחיטה, כי לא נאמר "שה" סתם אלא "מִקְּהֵל מִשֶּׁה", שפירושו מחיותו של שה, ושה חי ודאי אינו נקרא אלא עד השחיטה.

ב. אין פודים פטר חמור בשה שחוט.

בעניין פדיון פטר חמור נאמר, "וּפְטָר חֲמֹר תִּפְדֶּה בְשֶׁה" (שמות ל"ד כ'), ומכאן למדו חכמים, שאין פודים אותו לא בעגל, ולא בחיה, ולא בשה שחוט, ולא בטריפה, ולא בכלאים [אף של עז ורחל שכל אחד מהם הוא שה], ולא בכזי [הבא מתיש וצביה].

מבואר, שכל אלו אינם קרויים שה, ובכללם שה שחוט, הרי ששה שחוט אינו קרוי שה, וכמו כן פר שחוט אינו קרוי פר, ומכאן ראייה לדעת רבי חנינא ורבי אמי.

אולם דחו זאת ואמרו, שבדרך כלל שה שחוט קרוי שה, כדעת ריש לקיש ורבי יצחק נפחא, והסיבה שאין פודים בו פטר חמור, כי למדו כן בגזרה שווה מפסח, שכשם בפסח